

ikke, at andre ting ikke også kommer i spil, herunder dem, der står på den såkaldte venteliste.

Selve grundtanken i den måde, redegørelsen er lavet på, er netop, at der er en rullende strategi. Det betyder, at vi allerede nu i løbet af foråret begynder at indsamle stof til næste runde, og næste runde bliver den netværksreddegørelse, der skal forelægges Folketinget hen mod slutningen af året. Ideen er, at vi meget gerne – ikke bare fra det politiske miljø, men også fra IT-miljøerne – skal have supplement, nye ideer og videreudvikling af nogle af de ting, som allerede er på lystavlen, så den næste netværksreddegørelse dels kan blive en slags rapportering af, hvordan det gik med igangsættelsen, dels kan indeholde nye ideer, som vi kan pinpointe og dermed få ind som en del af den dagsaktuelle debat.

Men det drejer sig ikke blot om debatten, men også om den konkrete gennemførelse. Jeg har nemlig fundet, at det ville have været en lille smule letsindigt at lave det, jeg vil kalde en traditionel 4-års-handlingsplan. Og hvorfor nu det? Jo, simpelt hen fordi udviklingen går så fantastisk hurtigt, når det drejer sig om IT. Der er ingen, der med vederhæftigheden i behold kan sætte sig ned og forudse præcist, hvad der vil være det rigtige bud i år 2003 eller år 2004, og derfor har vi valgt den rullende strategi, som alle er inviteret til at bidrage til. Det vil også komme til at ske i forbindelse med en række konferencer, som jeg her mod slutningen af foråret arrangerer en af i hver landsdel, og hvor vi meget gerne skulle begynde at tage hul på næste runde.

Jeg tror ikke, der er grund til at kommentere de enkelte ordføreres indlæg, eftersom vi jo meget langt hen ad vejen må siges at være enige, men jeg vil alligevel godt tage nogle ganske få ting op til kommentar.

Der er det spørgsmål, som hr. Kristian Jensen rejste, eller efterlyste skal jeg måske snarere kalde det, om der ville være nogle milepæle undervejs i arbejdet, sådan at man kunne følge med. Til det har jeg næsten allerede givet svaret, for det er ja, netop fordi vi laver den rullende strategi, og netop fordi der en gang om året vil komme en netværksreddegørelse, vil der være en fremragende mulighed for alle, herunder også politikere og de meget engagerede ordførere, der er i Folketinget på det her felt, til hele tiden at følge med, og for mig vil det være en sand fornøjelse at afrapportere de enkelte initiativer undervejs.

Fru Henriette Kjær var inde på fyrtårnene, dels det, der allerede nu er sat i søen – om et fyrtårn hører hjemme i søen, kan man måske altid diskutere – i Nordjylland, dels det efterfølgende, der skal komme i Ørestaden. Jeg forstod fru Henriette Kjær sådan, at der var en vis bekymring for, at det her blev for politisk styret, og at man bare skulle lade tingene udvikle sig af sig selv.

Til det er min kommentar: Det, vi yder her, vil være en hjælp til selvhjælp. Naturligvis kan ingen politisk myndighed og slet ikke Folketinget beslutte, at der nu skal ske noget i en bestemt egn af landet. Det er en hjælp til selvhjælp forstået på den måde, at netop i Nordjylland, hvor man er meget langt med at skabe samarbejde på kryds og tværs på IT-området, vil vi godt give det ekstra lille løft, der skal til, for at man her kan sige, at nu laver vi et forsøg, som for så vidt er uden grænser. Vi har ikke på forhånd fra politisk hold sagt, at det skal være det og det og det, de skal afprøve. Nej, vi siger, vi vil godt have, at de oppe i Nordjylland afprøver, hvordan et netværkssamfund i sin yderste konsekvens er.

Det vil sige, der vil være en stor pulje penge, og man kan så søge om at få de initiativer, man tager, delvis finansieret. Det kommer så til at ske i et, håber jeg, meget flot samarbejde mellem stat, amter, kommuner og det private erhvervsliv. Det er de finansieringspartnere, der er gået sammen her.

Jeg forudser, at det kan komme til at betyde, at vi får en – lad mig bare kalde det – supermodel for, hvordan næste generation af det danske samfund ser ud, hvor man, både når det drejer sig om erhvervsliv, uddannelse, foreningsliv og alt muligt andet, altså vil afprøve grænserne og dermed også blive klogere på de ting, som man selvfølgelig også skal være meget nænsomme om. Hvad er det altså for nogle demokratiske værdier, som man skal passe på ikke at sætte over styr i et sådant samfund? Det vil sige, at vi gerne skulle blive både – lad mig kalde det – positivt og negativt klogere, og derfor tror jeg, at den måde, det bliver grebet an på, og hvor der i Nordjylland er et kæmpeengagement i det, vil vise sig at være den rigtige måde.

Det vil sige, at jeg under ingen omstændigheder deler fru Henriette Kjærs beskrivelse af, at man sådan nærmest sukkende i Nordjylland skulle sige: Nå ja, nu har vi fået en pose penge, og så må vi jo se, om vi kan få den brugt. Jeg